

syn til Landet; den maa, naar saadanne Udtalelser er fremkommet, overveje, om de er skadelige, og hvad man skal gøre for at forhindre den Art Udtalelser. Naar det ærede Medlem siger, at man vil betragte Landet som et Land, hvor Ytringsfriheden er begrænset, ved det ærede Medlem, at dette ikke passer. Det er kun paa dette ganske begrænsede Omraade, Regeringen forlanger, at den Udenrigspolitik, alle mener maa følges, skal værnes, og jeg vil antage, at det ærede Medlem ogsaa vil komme til den Anskuelse, at et saadant Lovforslag — dets Form kan ændres — nødvendigt maa føres til Ende gennem Rigsdagen, og at en hvilken som helst Regering maa forlange det. Men det er sandt, dette Lovforslag er ikke til Behandling i Dag, saa vi kan vel neppe komme videre ind paa det.

Saa har det ærede Medlem brugt denne Lejlighed til at udtale sig om Muligheden for Dannelsen af en anden Regering. Jeg havde benyttet den Ytring, at der var givet Partierne Anledning til at overveje dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem har nu nævnt de to Gange, hvor der efter hans Mening har været Mulighed for en saadan Overvejelse, og skønt jeg nærer nogen Tvivl overfor, om jeg ganske kan følge det ærede Medlem paa den Vej, han her er slaaget ind paa, idet jeg ikke er sikker paa, at jeg ikke kunde gøre nogen Fortræd dermed, vil jeg dog, da det ærede Medlem alligevel har draget Sagen frem for Offentligheden, og saa følge ham, som jeg nu i Dag har fulgt ham, og som, hvad det ærede Medlem hentydede til, vi har fulgtes ad, om maaske ikke paa samme Vej, saa dog i mange Aar. Den første Gang, det ærede Medlem nævnedes, var den 5. August; jeg kan nævne Datoen, jeg erindrer den meget tydeligt. Jeg erindrer ogsaa, at det fra det nuværende Ministeriums Side blev henstillet til Partierne, som var repræsenterede ved deres Førere og Formænd, om man ikke vilde overveje Spørgsmaalet om Dannelsen af en anden Regering, en Regering paa et bredere Grundlag. Det Spørgsmaal kom fra Regeringen, fra det siddende Ministerium. Naar det ærede Medlem udtaler, at et saadant Spørgsmaal maa rejses af det nuværende Ministerium og ikke kan rejses fra anden Side, er en saadan Udtryksform mig derfor noget forunderlig, for Spørgsmaalet er, som sagt, netop rejst af det siddende Ministerium, rejst inde fra Ministeriet ud mod Partierne. Det skete den Gang, det skete ogsaa senere, hvad jeg straks skal komme til. Nu fremstiller det ærede Medlem Sagen, som om dette Spørgsmaal rejstes i det Møde, der den nævnte

Dag blev holdt om Formiddagen, og siger, at det, da den Stilling, der da forelaa, den kritiske Situation, var overstaaet, ikke rejstes mere af Ministeriet. Her husker det ærede Medlem galt. Senere hen paa Dagen — jeg kan ikke bestemt angive Klokkeslættet, jeg vil antage, at det var saadant noget som Kl. 5—6 —, var Førerne for de forskellige Partier samlede her paa Rigsdagen, og da var der to af Ministeriets Medlemmer, som henvendte sig til disse Førere, fortalte dem, hvordan Sagen stod, og bad dem fortsætte deres Overvejelser om dette Spørgsmaal. Men disse Overvejelser førte ikke til noget Resultat. De Mænd, der da kunde forhandle sammen og paa en vis Maade var begyndt at forhandle sammen, opgav Forhandlingerne, opgav Overvejelserne om Dannelsen af et andet Ministerium. Det nuværende Ministerium maatte faa det Indtryk, at Overvejelserne havde ført til det Resultat, at Forandring ikke kunde ske, at man ikke ønskede, ikke vilde medvirke til Dannelsen af en anden Regering, og hvad var der saa andet for Regeringen at gøre end at fortsætte?

For ikke ret lang Tid siden stilledes der da fra den nuværende Regerings Side Krav om det, som det ærede Medlem i sit Ugeskrift kalder et Tillidsvotum, men som det ærede Medlem ikke her i Tinget vil kalde saaledes. Hvad var Grunden hertil? Grunden var den, at Ministeriet paa en vis Maade kunde betragte sin Opgave som løst — den særlige Opgave, Ministeriet var dannet paa: at gennemføre Grundloven. Dette var sket, og kun den udenrigspolitiske Situation laa nu for. Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at vi overhovedet ikke har Mulighed for at forhandle om Stridigheder paa den nuværende Rigsdag, som oven i Købet sidder paa en afdød Grundlov; de store Spørgsmaal, som ligger Partierne imellem, kan ikke komme frem, ikke forhandles, ikke bearbejdes. Jeg antager, at det ærede Medlem (J. C. Christensen) i Virkeligheden er enig med mig paa dette Punkt. Altsaa er der for denne Regering, alle Smaatingene fraregnede, kun den udenrigspolitiske Situation at behandle, og det var nu efter vor Mening nødvendigt, at vi fik en Erklæring fra Rigsdagen om, at man ønskede, at just det siddende Ministerium skulde føre denne Politik paa Landets Vegne. Ingen Mennesker kan, synes jeg, være i Tvivl om, at det var dette, Regeringen ønskede, og at det var derfor, Ministeriet stillede Krav om, at en saadan Erklæring, en saadan Beslutning af Folketinget blev vedtaget. De, der var til Stede